

Συνέντευξη στην Μ.Σ. Παπαγεωργίου

neoskosmos.gr

Η Θεοδοσία Τσάτσου ή Βαβαλου, όπως επέλεξε η ίδια να αποκαλείται, είναι αυτό που λέμε στην αργκό 'τύπισσα'! Ξεκίνησε την πορεία της ως καλλιτέχνης στην Ελλάδα «κατά λάθος!» όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, τραγουδώντας εκείνο το υπέροχο τραγούδι «Νιώθω Ενοχές» με τους Μπλε. Στη συνέχεια έκανε μια λαμπρή, «μοναχική» κατ' επιλογή, 15χρονη πορεία στις μουσικές διαδρομές της Ελλάδας!

Γεννημένη και μεγαλωμένη στη Μελβούρνη από μετανάστες γονείς, ακολούθησε για μόνιμη εγκατάσταση στην Ελλάδα την οικογένειά της και στα δεκαεφτά της βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη.

Η Θεοδοσία, μεταξύ άλλων, σπούδασε Αγγλική Φιλολογία και εργάστηκε ως καθηγήτρια Αγγλικών, αλλά την κέρδισαν οι τέχνες. Φοίτησε στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδας και ασχολήθηκε με το θέατρο και τη μουσική. Δεν εγκλιματίστηκε ακόμα πάντως, όπως δηλώνουν και οι στίχοι της «Είμαι αλλού, είμαι απ' αλλού» στο τελευταίο της άλμπουμ 'Α-ΓΑΠΗΣΟΥ'.

Ως μουσικός κινείται στους χώρους της Ροκ με έντονα μπλουζ και funk στοιχεία. Ωστόσο, στο τελευταίο της άλμπουμ ροκάρει με πενιές, καθώς όπως η ίδια λέει χαρακτηριστικά «Ήθελα να πειραματιστώ τραγουδώντας και με μπουζούκι μιας και ζω σε μια χώρα μπουζουκιού».

Στη δισκογραφία της συμπεριλαμβάνονται έξι προσωπικά άλμπουμ (1996 – Νιώθω Ενοχές (Μπλε), 1999 – Ύποπτος Κόσμος, 2002 – Κόκκινο, 2006 – Στη Λεωφόρο της Εύας, 2006- Θεοδοσία Best of, 2009 – Α γαπήσου) αλλά και αξιόλογες συμμετοχές με καλλιτέχνες της ροκ και εναλλακτικής σκηνής.

Τη συναντώ στο κέντρο της Αθήνας το οποίο λατρεύει και τη ρωτώ ποιο μέρος αποκαλεί 'σπίτι' πλέον.

«Συχνά νιώθω παγιδευμένη», μου λέει «ανάμεσα σε δύο πατρίδες. Στην Ελλάδα αισθάνομαι 'σπίτι' για το μόνο λόγο, φαντάζομαι θα το έχεις νιώσει και συ: για τον ήλιο, τον ουρανό, τη φύση που σου βγάζουν το αίσθημα του 'ανήκειν' αλλά σε μια άλλη διάσταση πιο ευρύτερη

και κοσμική. Αυτή η γη έχει ξεχωριστή δύναμη και παρ' ότι όλοι το ξέρουμε, το υποτιμούμε. Μια φορά την εβδομάδα πάω και κάθομαι στην Ακρόπολη. Ένας λόγος που δε θέλω να φύγω από την Αθήνα είναι αυτός. Αυτή η θέση της γης εκεί πάνω όπου όλα δονούνται τέλεια, σε τέλειο ρυθμό, αρμονία, με τέλειες δόσεις.

Παρ' όλα αυτά, ένιωσα περισσότερο 'μετανάστρια' ως Ελληνοαυστραλέζα εδώ απ' ό,τι ένιωσα ποτέ στην Αυστραλία ως Ελληνίδα. Είναι αυτή η νοοτροπία του 'Ελληνάρα' που τα δικαιολογεί και τα προσπερνάει όλα με μια φράση «Τι να κάνεις, τι περιμένεις; Ελλάδα...!». Δε μου αρέσει αυτή η απόρριψη και η παραίτηση που επικρατεί. Η Μελβούρνη είναι πιο εγκεφαλική και πιο διανοούμενη και ως καλλιτέχνης θεωρώ ότι ανήκω περισσότερο εκεί.

Τι πήγε λάθος στην Ελλάδα;

Το θέμα είναι τι μπορεί να πάει σωστά τώρα. Φεύγουν τελικά άνθρωποι που αγαπούν αυτόν τον τόπο. Πιστεύω ότι αυτοί που μπορούν να σώσουν κάτι είναι οι άνθρωποι που ζουν έξω και έχουν διατηρήσει την αγάπη και το δέος για την Ελλάδα με ένα τρόπο που δεν μπορεί ο εδώ Έλληνας να το 'χει μέσα του, μόνο για τον ΠΑΟΚ το 'χει και όταν πάει να παίξει η Εθνική!

Σκέφτεσαι την επιστροφή στην Αυστραλία; Έχεις φτάσει στο σημείο να μη σου αρκεί ο ελληνικός ουρανός και ήλιος;

Το σκέφτομαι πολύ σοβαρά. Οι φίλοι μου στη Μελβούρνη με ξεσηκώνουν. Υπάρχει μια γλύκα και μια αρμονία στο περιβάλλον εκεί που μπορείς να χαλαρώσεις περισσότερο και να είσαι δημιουργικός.

Δεν περνάω πλέον καλά εδώ, κανείς δεν περνάει καλά και αυτό συμβαίνει σε όλες τις κοινωνικές τάξεις. Είναι ελάχιστες οι εξαιρέσεις. Επικρατεί πολύ στενομομαλιά και οι άνθρωποι εστιάζουν στα πράγματα που δεν έχουν. Αυτά μ' έχουνε κουράσει και λέω 'άντε γεια'. Θα πάω σε πιο θλιμμένο ουρανό, αλλά με ανθρώπους που εν πάσει περιπτώσει είναι πολύ πιο ανοιχτοί.

Στους στίχους σου διακρίνω έντονα το γυναικείο υποσυνείδητο. Από πού ξεπηδούν οι στίχοι;

Από βιώματα καθαρά δικά μου! Από αυτά που έχω περάσει, τα οποία όταν γίνονται τραγούδι είναι σαν μια μορφή ψυχανάλυσης.

Μίλησέ μου λίγο για τα παιδικά σου χρόνια στη Μελβούρνη, χωρίς να θέλω να σου κάνω ψυχανάλυση.

Μεγάλωσα στο Prahran της Μελβούρνης. Τα παιδικά μου χρόνια ήταν δύσκολα και καταπιεστικά γιατί είχα δύο γονείς που δεν θέλανε να μεγαλώσουμε, η αδερφή μου και εγώ, ως αυστραλάκια στην Αυστραλία. Παρ' όλα αυτά, όμως, πέρασα πολύ ωραία χρόνια στην Αυστραλία, γιατί καθώς μεγάλωνα εκεί, συνειδητοποιούσα ότι είχα τη δυνατότητα να δουλέψω και να μαζέψω τα δικά μου χρήματα για τα πράγματα που ήθελα. Όταν, για

παράδειγμα, στα δεκαέξι μου, με τα λεφτά μου από το Coles πήρα πιάνο και το έφερα στο σπίτι, ο πατέρας μου... έμεινε! Του είπα ότι εσύ δε θα μου το έπαιρνες ποτέ γιατί φοβάσαι μη γίνω μουσικός!

Τα παιδικά σου όνειρα δικαιώθηκαν;

Τα παιδικά μου όνειρα πραγματοποιήθηκαν! Πού να 'ξερα τι θα τραβήξω όταν έλεγα ότι θα γίνω σταρ! Γι' αυτό έγραψα και το τραγούδι 'Στη Λεωφόρο της Εύας' «Πρόσεξε τι θα ζητήσεις, στη Λεωφόρο της Εύας μπορεί και να το αποκτήσεις!»! Όταν η μάνα μου έλεγε να γίνω καθηγήτρια, γιατρός, να παντρευτώ μικρή και κάνω παιδάκια, της έλεγα ότι εγώ θα γίνω σταρ! Και εκείνη μου απαντούσε 'θα γίνεις σιτάρ'!

Όταν λοιπόν είπα ένα τραγούδι (το Νιώθω Ενοχές) και άρχισε να παίζεται παντού, δεν το πίστευα! Αλήθεια σου λέω, χαμπάρι δεν πήρα ότι είχε γίνει αμέσως τέτοια επιτυχία... Δεν ήμουν καν τραγουδίστρια εν ενεργεία τότε, είχα ανοίξει το δικό μου μπαράκι στη Θεσσαλονίκη και όταν μου ζήτησαν να πω το τραγούδι αναρωτιόμουν «Εγώ; Τραγούδι στα ελληνικά;»! (Γελάει με την καρδιά της, σα να μη το πιστεύει ακόμη.)

Είναι πάντως θαυμάσιο για κάποιον δίγλωσσο, με τα ελληνικά ως δεύτερη γλώσσα, να γράφει στίχους που να γίνονται θαυμάσια τραγούδια!

Και μένα μου κάνει εντύπωση (λέει και γελάει)! Όταν τους είπα στο δεύτερο δίσκο ότι εγώ θα γράψω στίχους, όλοι έπεσαν κάτω από τα γέλια, αφού ακόμη μιλούσα μισά-μισά. Ένας γνωστός από τη φιλοσοφική, ο Γιάννης, με βοήθησε στη μετάφραση και μετά αυτό ήταν, απογειώθηκα! Απλά εμπιστεύθηκα τον εαυτό μου, δεν είμαι ποιήτρια, όμως πήρα το ρίσκο και εφόσον ο κόσμος ανταποκρίθηκε θετικά, αυτό μου έδωσε κουράγιο να συνεχίσω.

Τι είναι τελικά μουσική για σένα;

Η μουσική, όπως και οποιαδήποτε μορφή τέχνης, είναι διαλογισμός πέρα από την στενά θρησκευτική του έννοια. Όπως όταν γράφεις και είσαι μέσα στην πένα, ζωγραφίζεις και είσαι μέσα στο χρώμα, κάθεσαι με την κιθάρα και παίζεις μία μι ματζόρε μία-δύο ώρες, εκεί, μέχρι να σκάσει μύτη κάτι που το 'χες μέσα σου, αλλά δεν είχες λέξεις να το αναδείξεις.

Πόσο εύκολο είναι να βρει το δρόμο του αυτό το κάτι μέσα από το σύστημα και τα κυκλώματα; Εσύ πώς βρήκες το δρόμο σου;

Δεν τα πάω καλά με τα κυκλώματα, είμαι μοναχικό παιδί εγώ! Ο δρόμος μου ήταν μοναχικός. Παιτήθηκα από τρεις δισκογραφικές και έκανα τη δική μου, με τον καινούριο δίσκο. Είναι δύσκολο να συντηρεί κανείς δική του δισκογραφική εταιρία, αλλά και δεν πάω με τίποτα σε ελληνική εταιρία.

Βλέποντας τους πλανόδιους με τα cδακια δεν μπορώ να μη σε ρωτήσω πώς αντεπεξέρχεσαι στη μεγάλη κρίση που περνάει η δισκογραφία στην Ελλάδα;

Στην αρχή, όταν έβλεπα το cd μου κάτω στο πεζοδρόμιο αποκαρδιωνόμουν. Ταυτόχρονα, όμως, σαν ελεύθερη ψυχή που τραγουδάει ροκ, θεωρώ ότι η ελευθερία είναι το πρώτο αμετάκλητο πράγμα και είναι στάση ζωής για μένα και, φυσικά, έχει το κόστος της. Ας ακούγεται, λοιπόν, η μουσική και ας είναι και έτσι.

Το καλύτερο που μου έχει μείνει από τη μουσική, πάντως, είναι ότι έκανα τους ανθρώπους να χαρούν με την πάρτη τους, με την ψυχή τους, να θυμώσουν, να κλάψουν, να γελάσουν με την ψυχή τους, να με μισήσουν, να με αγαπήσουν, ότι διέγειρα κάτι μέσα στον εγκέφαλο και την καρδιά.

(Είπαμε και άλλα πολλά περι διδακτικής και διδασκαλίας, γλωσσολογίας, διαλογισμού και ρέικι, ψυχαγωγίας, μόδας, ανθρωπίνων σχέσεων και μητρότητας αλλά δεν χωράνε..., ήρθε και η τεράστια ζεστή σοκολάτα υπερπαραγωγή με σαντιγί, έκλεισα το μαγνητοφωνάκι και συζητήσαμε σα δυο γνώριμες από παλιά!).

Σ' ευχαριστώ Θεοδοσία!